

Arrest

nr. 210 288 van 28 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. JOUNDI
Turnhoutsebaan 158
2140 BORGERHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 6 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juni 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. JOUNDI verschijnt voor verzoeker en van attaché E. MENSAH, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 augustus 2017 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als echtgenoot van mevrouw E.N.S., van Belgische nationaliteit, die op 20 februari 2018 werd geweigerd.

Op 1 maart 2018 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart als echtgenoot van mevrouw E.N.S.

Op 7 juni 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van hét koninklijk besluit van 8 oktober 1081 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 1.03.2018 werd ingediend door:

*Naam: G. O. Nationaliteit: Oekraïne
Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: Kharkiv Rr: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgsiche echtgenote, de genaamde S.E..N. in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een attest het ACV-Dienstencentrum Schoten voor waaruit blijkt dat zij in de periode oktober 2017 — januari 2018 een werkloosheidsuitkering ontving. Echter, gezien de referentiepersoon niet bewijst dat zij heden actief op zoek is naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid is hier overbodig. Bij gebrek aan bestaansmiddelen die in overweging kunnen worden genomen werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Vandaar dat de behoefteanalyse komt te vervallen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

Vooreerst herhaalt de Raad dat hij, overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, uitspraak dient te doen op basis van de synthesememorie. Verzoeker heeft er zelf voor geopteerd om een synthesememorie neer te leggen. In deze synthesememorie dienen de in het inleidende verzoekschrift aangevoerde middelen te worden samengevat en kan verzoeker tevens repliceren op het verweer in de nota met opmerkingen, zodat de Raad op basis van één enkel samenvattend stuk kan oordelen.

Zoals de Raad van State reeds meermaals oordeelde, omschrijft artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet de synthesememorie als een processtuk “waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”. Het begrip “samenvatten” kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen betreffende justitie aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een synthesememorie op gewezen dat *“het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”*. De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing *“opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure”* (Parl. St. Kamer, 2012-13, nr. 53-2572/002, 6-7). Aldus wordt de bedoeling van de wetswijziging van 29 december 2010 herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad te vereenvoudigen en te versnellen.

Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet en de sedert de wetswijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat zoals in casu, een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen in het verzoekschrift niet volstaat in de synthesememorie (zie onder meer RvS 10 november 2015, nr. 232.853 en RvS 27 maart 2014, nr. 226.907). In de mate dat verzoeker zich bij de aanvang van zijn uiteenzetting van de middelen beperkt tot een loutere verwijzing naar het middel in het inleidende verzoekschrift zonder zelfs aan te geven welke rechtsregel(s) zou(den) zijn geschonden, zijn de middelen in de synthesememorie dan ook onontvankelijk.

Verzoeker zet zijn eerste middel in de synthesememorie uiteen als volgt:

“Aangaande de middelen verwijst verzoeker naar hetgeen uiteengezet in zijn inleidend verzoekschrift.

Verder argumenteert verzoeker dat de opgeworpen argumenten van verweerster niet overtuigen.

Verweerster is in gebreke gebleven om bijkomende stukken aan te vragen aan verzoeker. Verweerster heeft geen behoefteanalyse uitgevoerd. Verweerster zou zeker tot een ander besluit komen indien zij verzoeker zou gecontacteerd hebben met de vraag tot actualisatie van zijn dossier.

Verzoeker stelt dat de redelijkheid zoek blijft omdat hij over een uitgebreide documentatiebundel beschikt die hij eenvoudig kon bezorgen indien een eenvoudige vraag van verweerster naar hem toe gericht was.

Zoals in het inleidend verzoekschrift uiteengezet beschikt de referentiepersoon wel degelijk over een uitgebreide documentatiebundel (stuk 4) waaruit ten overvloede blijkt dat zij actief op zoek is naar werk. De referentiepersoon is niet iemand die stilzit. De referentiepersoon heeft tal van bezigheden zowel als economisch actieve burger als vrijwilliger in tal van instanties. De referentiepersoon oefent tevens verschillende hobbys uit zoals naaien en kunstwerken maken.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

In het eerste middel zoals uiteengezet in de synthesememorie kan de Raad nog destilleren dat verzoeker in wezen nog de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidplicht en de hoorplicht. Hij meent dat de gemachtigde heeft nagelaten hem om bijkomende stukken te vragen om zijn dossier te actualiseren, zodat hij een uitgebreide documentatiebundel had kunnen overmaken, die hij nu bij het verzoekschrift heeft gevoegd,

waaruit blijkt dat zijn echtgenote actief naar werk zoekt. Bovendien heeft de gemachtigde nagelaten een behoefteanalyse uit te voeren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Ook betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de gemachtigde zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De Raad beoordeelt de beweerde schending van de genoemde beginselen in het licht van de rechtsregel op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, in casu artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° [...].

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van deze bepaling. Zijn echtgenote heeft, als referentiepersoon, weliswaar een attest voorgelegd waaruit blijkt dat zij een werkloosheidsuitkering ontving, maar nu zij niet bewijst heden actief op zoek te zijn naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Bij gebrek aan bestaansmiddelen die in overweging kunnen worden genomen, kon ook niet vastgesteld worden dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, zodat de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overbodig is.

Deze beoordeling komt de Raad niet kennelijk onredelijk over. Artikel 40ter vereist uitdrukkelijk dat de referentiepersoon aantoonbaar actief te zoeken naar werk, opdat een werkloosheidsuitkering zou kunnen worden in aanmerking genomen om te bepalen of er sprake is van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verzoeker betwist niet dat hij heeft nagelaten om voordat de bestreden beslissing werd genomen, stukken aan de gemachtigde over te maken waaruit blijkt dat zijn echtgenote actief naar werk zoekt. Waar verzoeker nu bij het verzoekschrift een documentatiebundel heeft gevoegd waaruit de actieve zoektocht naar werk van zijn echtgenote zou blijken, wijst de Raad erop dat hij, als

annulatierechter, de rechtmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen op grond van de stukken waarover het bestuur kon beschikken bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze documentatiebundel niet in de beoordeling kan worden betrokken (beoordeling ex tunc). Het staat verzoeker evenwel vrij een nieuwe aanvraag te doen en hierbij de sollicitatiebewijzen eveneens te voegen.

Verzoeker voert verder nog de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten, doordat de gemachtigde hem niet heeft verzocht zijn dossier te actualiseren of bijkomende stukken over te maken. Er dient op te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007 nr. 167.887). De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Belg omdat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden, kan niet als zulk een maatregel worden gezien, aangezien deze niet is gestoeld op een persoonlijk gedrag van verzoeker, zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Hoe dan ook kreeg verzoeker de mogelijkheid om op dienstige wijze voor zijn belangen op te komen voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing doordat hij in het kader van de aanvraag alle nuttige stukken kon voorleggen. Bovendien wijst de Raad erop dat, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de burger. Verzoeker heeft zoals gezegd een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger en had daarbij de mogelijkheid om aan het bestuur alle stukken over te maken die hem nuttig schenen voor de beoordeling van zijn aanvraag. Het kwam daarbij aan verzoeker toe om zich te informeren over de voorwaarden waaraan hij diende te voldoen, en op welke manier hij het bewijs kon leveren dat deze voorwaarden vervuld zijn – met name, dat de werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon slechts in aanmerking kon worden genomen als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voor zover de referentiepersoon aantoonde actief naar werk te zoeken. Dit geldt des te meer nu een eerdere aanvraag van verzoeker voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger reeds werd afgewezen omdat niet afdoende kon worden beoordeeld of de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikte.

Nu de gemachtigde terecht heeft vastgesteld dat geen bestaansmiddelen voorliggen die in overweging kunnen worden genomen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet omdat geen bewijs van de actieve zoektocht naar werk werd geleverd, kon hij tevens terecht vaststellen dat de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet aan de orde was. Conform de rechtspraak van de Raad van State dringt dergelijke behoefteanalyse zich immers slechts op wanneer wel degelijk bestaansmiddelen voorliggen die in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in aanmerking kunnen worden genomen, quod non in casu. De gemachtigde was er dan ook niet toe gehouden om verzoeker in dit verband te contacteren met de vraag tot actualisatie van zijn dossier.

De verwijzing dat de referentiepersoon daarnaast nog actief is als vrijwilliger en hobby's uitoefent zoals naaien en kunstwerken maken, is niet relevant voor de beoordeling van de bestaansmiddelen. Minstens toont verzoeker niet aan dat zijn echtgenote hiermee bestaansmiddelen zou verdienen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Aangaande het derde middel verwijst verzoeker naar zijn inleidend verzoekschrift. Verder blijft verzoeker erbij dat verweerder geen enkele afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoeker. Immers, verzoeker toonde minstens aan dat zij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en zijn Belgische echtgenote. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoeker en zijn Belgische echtgenote om op basis van deze opgebouwde relatie in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van hun sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico op schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61). De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu meent de Raad dat waar verzoeker op uiterst summiere wijze verwijst naar het feit dat het centrum van zijn sociale en economische belangen zich in België zou bevinden, hij dit op geen enkele wijze verder uiteenzet. Bijgevolg is niet aangetoond dat verzoeker dermate sterke sociale en of economische banden heeft met België dat deze onder de bescherming van het begrip 'privéleven' vallen zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg moest de gemachtigde dienaangaande geen belangenafweging maken.

Verder wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat verzoeker met zijn Belgische partner een gezinsleven heeft, maar werd aan verzoeker het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geweigerd. Dit betreft een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135).

De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat in het kader van een beslissing die oordeelt over het recht op gezinshereniging aan de administratieve overheid een (bijkomende) belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijke Hof, in zijn arrest van 26 september 2013 met nummer 121/2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM beschouwd (Zie in het bijzonder de considerans B.64.7 aan B.65, en B.52.3 van het arrest). Uit de bespreking hierboven van het door verzoeker aangevoerde eerste middel blijkt niet dat in casu de gemachtigde ten onrechte besloten heeft dat verzoeker niet aan de voorwaarden voor verblijf voldoet.

Hoe dan ook merkt de Raad verder op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, zodat verzoekers stelling, die hij overigens nalaat te staven, dat het nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk is voor hem en zijn echtgenote om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden, niet aan de orde is.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES